

De ajuns îmi este, Doamne, că l-am cunoscut pe robul Tău!

Pr. Cornel Ilie
București,
biserica „Tuturor Sfinților Români”

L-am cunoscut pe Părintele Ghelasie pe data de 19 iulie 1997 când, dealtfel, am pășit pentru prima oară în Mănăstirea Frăsinei. De atunci și până în luna iunie a anului 2003 a fost singurul meu duhovnic și povățuitor.

De-a lungul acestor ani, am trăit bucuria prezenței părintelui ca odinioară acel frate despre care este vorba într-o frumoasă filă de pateric: „Trei părinți aveau obiceiul, în tot anul, de mergeau la fericitul Antonie. Și cei doi îl întrebau pentru gândurile lor și pentru mântuirea sufletului, iar al treilea totdeauna tăcea, neîntrebându-l nimic. Iar după multă vreme, i-a zis avva Antonie lui: iată, atâta vreme ai de când vii aici și nimic nu mă întrebi! Și răspunzând fratele i-a zis: destul îmi este numai să te văd, părinte”.

Nevoința ascetică a părintelui Ghelasie era impregnată ca o pecete asupra trupului, conferindu-ți astfel certitudinea că dacă te sfătuia în vreun anume fel, o făcea dintr-o experiență duhovnicească trăită, dobândită în urma unor teribile lupte, nu citită din tratatele de teologie. Simțeau angajarea lui totală în calea pe care și-o asumase cândva – monahismul.

Personal, îi sunt recunoscător pentru foarte multe. M-a făcut să înțeleg responsabilitatea covârșitoare ce apasă pe umerii mei ca preot al Domnului; importanța săvârșirii ritualului liturgic prin care harul lui Dumnezeu se pogoară asupra noastră. Sfaturile sale mi-au fost de un nespus folos în ceea ce privește atitudinea mea în familie, față de copii, în parohie, față de enoriași și nu în ultimul rând îmi îndrepta atenția față de mine însumi.

Îi datorez construcția sfintei biserici în care, prin mila lui Dumnezeu, slujesc astăzi. Când i-am împărtășit gândul ridicării unei biserici în București, a început să-mi vorbească pătrunzător despre sfinții români și așa am ajuns ca biserica noastră să poarte hramul „Tuturor Sfinților Români”. Aici, în bisericuță, de câte ori prăznuim ziua unui sfânt român, citim și din minunatele acatiste pe care Părintele Ghelasie, mânat de Duhul Sfânt, le-a alcătuit întru lauda fiecărui sfânt român cuprins în calendarul bisericesc.

În toată perioada lucrărilor i-am simțit prezența foarte puternic, exact în spatele meu și când îmi era mai greu sau deznădăjduiam, mă împingea să nu renunț și să merg înainte, să duc la bun sfârșit ceea ce am început. De fiecare dată când ne întâlneam mă întreba de biserică și când îi spuneam ce s-a mai realizat, se bucura enorm.

Am trăi și momente copleșitoare prin încărcătura harică mare ce le caracteriza, părintele Ghelasie descoperindu-se, atât cât era de folos unui păcătos ca mine, înzestrat cu diferite daruri duhovnicești de la Dumnezeu: discernământul, puterea

rugăciunii, smerenia adâncă, înaintevederea cu duhul, dăruirea pe sine însuși ca altar pe care să se coboare Dumnezeu.

Nu se cuvine însă să povestesc cu amănuntul. Este taina întâlnirii mele cu acest duhovnic mare, trimis înainte-mi de Dumnezeu spre îndreptarea mea.

Găsesc potrivit să închei cu prea frumoasa pagină ce aparține lui Nicolae Steinhardt din cartea „Dăruind vei dobândi” - în loc de prefață.

Există în ritualul iudaic o rugăciune alcătuită dintr-un șirag de mulțumiri aduse lui Dumnezeu pentru toate binefacerile hărăzite poporului Său Israel. Ca refren ori stih intercalat după fiecare dar pomenit figurează vorbele *dai lanu*, ce se tălmăcesc *de ajuns nouă*. De n-ar fi decât că Domnul ne-a scos din pământul Egiptului, destul ar fi spre a-L binecuvânta și a-I aduce slavă. De n-ar fi decât că a prefăcut marea în uscat, destul e spre a-L blagoslovi și a nu înceta să-I mulțumim. De n-ar fi decât că ne-a hrănit în pustie... Și așa mai departe. Fiecare faptă a Divinității, fiecare minune ajunge spre a stârni recunoștința norodului și a-i provoca exclamația: *dai lanu!*

Tot astfel, gândesc, orice evreu trecut prin Sfânta Taină a Botezului, căruia Domnul i S-a revelat și care, acum, se numără printre „iudeii care au crezut în El” poate de asemenea striga: de ajuns făcut-ai Hristoase Dumnezeule pentru mine!

Pentru a fi desprins solzii care-mi acopereau ochii, Îți mulțumesc din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și toată vârtutea mea. Doar atât de ai fi făcut după ce ai luat aminte la mine, cu vrednicie și cu dreptate este să strig cu lacrimi: *dai li!*

Pentru a-mi fi dat puțința să-mi cunosc propria păcătoșenie, nimicnicie și ticăloșie, Îți aduc laude și mulțumiri...

Și adaug: Pentru a-mi fi dat puțința de a trece de la moarte la Viață și a-mi scoate în cale pe îngerul Tău în trup, Ghelasie – de ajuns îmi este ca să strig Ție: *Dai li!*

Doamne, de n-am avea pe sfinții Tăi rugători și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni, Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii? Știutorul inimilor, iartă sufletele noastre.